

frie Konkurrence er efter Venstres Opfattelse en Nødvendighed, Plads for Tilbudets og Efterspørgselsens afgørende Indflydelse paa Vare- og Arbejdspris maa fremkaffes, thi kun derved kan vi naa til sunde Forhold i Erhvervslivet, kun derved kan vi naa til en fair Pris, og kun derved kan Erhvervslivets Interesser fremmes gennem en til Arbejdets Værdi svarende Løn.

Nu udtalte det ærede Medlem Hr. Rode under første Behandling i December i Fjor — jeg tillader mig at citere —: „Det ærede Medlem Hr. Kragh synes at have overhørt, at jeg udtrykkelig sagde, at for saa vidt som hans Forslag beskæftigede sig med Spørgsmaalet om at hindre Overgreb fra den ene Organisation mod den anden eller fra Organisationen mod Enkeltperson, vilde vi“ — det vil altsaa sige det radikale Venstre — „med særlig Interesse deltage i Forhandlingen herom.“ Men det er jo netop det, det ærede Medlem Hr. Rode ved denne Lejlighed stiller som Vilkaar for sin Medvirken til dette Forslags Gennemførelse — det er jo netop det, Lovforslaget har til Hovedformaal. Det ærede Medlem Hr. Rode var bange for ved sin Tilslutning at komme til at vende sig imod Organisationstanken, men det vil ingenlunde blive Tilfældet. Det, som det ærede Medlem, hvis han, hvad jeg efter hans Udtalelser i forrige Samling tør gaa ud fra, vil medvirke til dette Lovforslags Ophøjelse til Lov, vender sig imod, er det, som det er selvfølgeligt, naturligt og nødvendigt at vende sig imod, nemlig Organisationsovergrebene, baade med Hensyn til det *Formaal*, som Organisationerne kan sætte sig, og med Hensyn til de *Midler*, den kan bringe til Anvendelse. Thi det er almindelig anerkendt —, jeg kan sige i næsten alle Kredse —, at vort Samfund er overorganiseret. De enkelte Personer skal for at udøve deres Erhverv, for at kunne være paa Arbejdspladserne slutte sig til Underorganisationer, og disse organiseres igen i Landsorganisationer. I Underorganisationen er den enkelte Mand bunden: han skal melde sig ind, han skal bøje sig, tidt og ofte skal han være Deltager i og medansvarlig for Handlinger, som han som Enkeltperson ikke kunde tænke sig Muligheden af at indlade sig paa. Og Underorganisationen er bunden indenfor Landsorganisationen, denne være nok saa meget i Strid med Underorganisationens, det enkelte specielle Arbejdsomraades Interesser. Er disse ikke Landsorganisationens, maa Underorganisationen som Regel bøje sig. Og hvad er Følgen? Følgen er Arbejdsløshed, Tvang, Forføl-

gelse, Ødelæggelse af økonomiske Værdier i vide Kredse, saaledes som Kolindsund-Affæren er det klareste og mest uforkastelige Vidnesbyrd om; vi vel nogen Sinde har oplevet. Og dette finder jo i langt, langt større Maalestok Udtryk under landsomfattende Arbejdskampe, sidst under Arbejdskampen i 1925, som førtes langt ud over Rimelighedens Grænser, og hvor hverken Tab eller Gevinst for de enkelte Fag stod i noget som helst rimeligt Forhold til det, som Kampen kostede Arbejdsgivere og Arbejdere, d. v. s. det hele Samfund. En enkelt landsomfattende Organisation, ledet med tilstrækkelig Energi og tilstrækkelig Hensynsløshed, lammede gennem Uger næsten hele det danske Samfund — og jeg tør sige: mod Tusinder af Arbejdeseres Villie —, ja, truede selve Livsnerven i vor Økonomi. Og Regeringen! Ja, den svajede hid og did, og den højtærede Statsminister virkede gennem sine Udtalelser snarere til en Fortsættelse og Udvidelse af Kampen end til en Begrænsning af den. Regeringen førtes, som vi alle erindrer, lige til Kanten af Provisoriet, lige til Døren, der førte ind til den fuldbyrdede Kendsgerning, gennem Forslag, som var under Forberedelse om provisorisk at tilvejebringe tvungen Voldgift her i Landet, og vi har nu nylig fra det ærede Medlem Hr. Triers Side hørt, at man havde i Sinde eller i hvert Fald havde overvejet at gøre denne tvungne Voldgift effektiv gennem en Statsleje eller Statsovertagelse af Virksomheder, som ikke maatte være villige til at bøje sig, altsaa gennem en Slags Socialisering eller Nationalisering af Virksomhederne. — Ja, det ærede Medlem Hr. Trier synes at more sig over denne Tanke, men det tror jeg ikke, han vilde være kommet til, hvis man havde faaet Lejlighed til at bringe den til Udførelse.

Der er nu Mulighed for, at der ikke er saa grumme langt til den næste store Arbejdskamp, og ind i den skal da Erhvervslivet tvinges, ind i den skal den enkelte Arbejder tvinges, det stride nok saa meget mod hans Interesser. Men Samfundet har ikke Raad dertil. De økonomiske Prøvelser, som vi de sidste Aar har gennemlevet, tillader os ikke at bære Byrden af en ny omfattende og bitter Kamp, som maaske kan komme til at strække sig gennem Maaneder. Jeg ser derfor med stor Glæde den højtærede Socialminister stille Forslag om Forlængelse af Forligsmandsloven. Forligsinstitutionen blev jo oprettet paa Grundlag af September-Forliget og har, det maa erkendes, haft ikke ringe Betydning til